

Έρση Σωτηροπούλου

Η
ΤΕΧΝΗ
ΝΑ ΜΗΝ
ΑΙΣΘΑΝΕΣΑΙ
ΤΙΠΟΤΑ

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

*Η τέχνη
να μην αισθάνεσαι τίποτα*

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 543
Έρση Σωτηροπούλου, *Η τέχνη να μην αισθάνεσαι τίποτα*
Επιμέλεια έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου
Διόρθωση: Νάντια Κουτσοουρούμπα
Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου
Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Έρση Σωτηροπούλου, Αθήνα, 2022
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2022
ΚΕΤ Ε640 ΚΕΠ 743/22
ISBN 978-618-07-0369-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΙΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

στην Τούλα Κόντου
il miglior fabbro

Περιεχόμενα

Καλοκαίρι με την Άννα	11
Μια εκλεκτική συγγένεια	25
Το τέλος του κόσμου	35
Ο Μπαντίνι στη Σίουα	53
Ο Θάνατος με πράσινο κοστούμι	61
Κάποιος ανασαίνει κοντά μου	67
Το πρόσωπο στη φωτογραφία	75
Τίκτεται	83
Η τέχνη να μην αισθάνεσαι τίποτα	87
Η έλξη του αλλού	97
Η μελαγχολία της γοργόνας	107
Συκώτι, έντερα, χολή	119
Επιστροφή στις Βάσες	129
Σ' αγαπώ σε μισώ	139
Tyranium	145
Σημείωμα	163

Καλοκαίρι με την Άννα

Τόση ομορφιά είναι τιμωρία, σκέφτηκε καθώς προχωρούσε. Τα πουλιά κελαηδούσαν. Σύννεφα ταξίδευαν προς τον νότο. Στο βάθος, τα στάχια χρύσιζαν κι η κορυφογραμμή διαγραφόταν νωχελική στον γαλανό ουρανό. Ύστερα πρόσεξε ένα σύννεφο που ακουμπούσε στην πλαγιά του λόφου κι η λευκή φιγούρα του ξετυλιγόταν σαν γυναικείο σώμα σε ανάκλιτρο. Μου τη σπάει αυτό το σύννεφο, είπε μέσα της. Την έπιασε βήχας και κοντοστάθηκε.

Πέρα από το κιγκλίδωμα του δρόμου, το γρασίδι ήταν ξερό και το χώμα κόκκινο, σκασμένο. Τρεις συκιές φρουρούσαν το τοπίο κι αμέσως μετά έχασκε ο γκρεμός. Κάποιος είχε δέσει το γαϊδούρι του σ' ένα δέντρο. Ήταν ένα γκριζό μικρόσωμο ζώο που στεκόταν εντελώς ακίνητο, οι οπλές καρφωμένες στην ξερή γη, μόνο η ουρά του σάλευε αδιόρατα. Είχε μια άσπρη κηλίδα σαν αστέρι στο μέτωπο. Η Ρόη κοίταξε αυτά τα ήσυχα καστανά μάτια και για μια στιγμή τής φάνηκε ότι τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Θα μπορούσε να καβαλήσει το κιγκλίδωμα, να πάει να το χαϊδέψει, να

το ελευθερώσει ίσως. Θα μπορούσε. Τι ανοησίες. Ανόητη, ανόητη.

Υπήρχε μια σκαλωσιά στην άκρη του δρόμου και δίπλα ένα χαμόσπιτο με βουλιαγμένη σκεπή. Δυο σωροί χαλίκια και πιο πέρα ένας λάκκος με ασβέστη λαμποκοπούσαν στον ήλιο. Από το χαμόσπιτο ακουγόταν φασαρία. Μια γυναίκα βγήκε στο κατώφλι κι άδειασε έναν κουβά νερό. Άφησε τον κουβά κάτω και την επιθεώρησε.

«Καλημέρα» είπε η Ρόη.

Η γυναίκα δεν είπε τίποτα. Κάποιος φώναξε από μέσα κι εκείνη έκανε μια νευρική κίνηση με το χέρι σαν να έδιωχνε τη φωνή. Ένα αγόρι φάνηκε πίσω της.

«Ξέρετε αν υπάρχει κανένα καφενείο εδώ κοντά;» τους ρώτησε.

Δεν απάντησαν. Το αγόρι κλωτσούσε το χώμα με το παπούτσι του.

Σε λίγο θα έπιανε ζέστη. Θα της έπαιρνε αρκετή ώρα να κατέβει μέχρι την παραλία, ν' αλλάξει και να ετοιμαστεί για τον μεσημεριανό μπουφέ. Ξεκίνησε να φύγει.

«Να σου δείξω» είπε το αγόρι κι έτρεξε να την προλάβει.

«Από δω» της είπε.

Τα μάτια του ήταν πράσινα με μια κίτρινη, ρευστή κουκκίδα και το δέρμα του πολύ σκούρο. Άρχισε να περπατάει μπροστά της. Είχε ένα μεγάλο κεφάλι που έγερνε λίγο στον αριστερό ώμο και πεταχτά αυτιά.

Καλύτερα να γυρίσω πίσω, σκέφτηκε η Ρόη, αλλά συνέχισε να ανεβαίνει πίσω από το παιδί. Μου τη σπάει η ζέστη, είπε μέσα της. Μου τη σπάει το καλοκαίρι. Και συνέχισε να προχωράει.

Εκείνο το καλοκαίρι λεγόταν Άννα. Όλη την ημέρα ήταν ο γνωστός εαυτός της που έτρεχε να προλάβει τα πάντα, γκρίνιαζε, τσακωνόταν στο γραφείο, έκανε ψώνια, τηλεφωνούσε στις φίλες της. Αλλά αργά το απόγευμα, με τον ήλιο ακόμα ψηλά, γινόταν η Άννα. Ετοίμαζε δυνατό μαύρο τσάι, άναβε ένα τσιγάρο και χαμογελούσε. Να χαμογελάς, έλεγε μέσα της, να χαμογελάς, κάπου είχε διαβάσει για την ερωτική δύναμη της πρόσχαρης φωνής. Από τις εξίμισι γυρόφερνε την τηλεφωνική συσκευή χωρίς να την πλησιάζει. Στις επτά παρά πέντε ακριβώς, έκλεινε τα παντζούρια, τραβούσε τις κουρτίνες κι έβαζε μουσική. Έπειτα πήγαινε στο τηλέφωνο και καθόταν δίπλα του στο πάτωμα. Έπαιρνε μια βαθιά αναπνοή κι άπλωνε το χέρι της.

«Αννούλα;» έλεγε εκείνος μόλις σήκωνε το ακουστικό. Υπήρχε κάτι στη φωνή του, ένας παλμός σαν χρυσό μήλο που ραγίζει, που της ανακάτωνε τα σωθικά.

«Αννούλα» ψιθύριζε όταν έμενε μόνη της, αλλά ο παλμός είχε σβήσει.

Του είχε πει ότι ήταν δημοσιογράφος κι ότι δούλευε σ' έναν εκδοτικό οίκο. Ήταν η υπεύθυνη για τις δημό-

σιες σχέσεις με σημαντικές αρμοδιότητες. Θα γνωρίζεις πολύ κόσμο, της έλεγε εκείνος, κι αυτή του μιλούσε για τα ραντεβού της ημέρας, για κάποιο βιβλίο που είχε τραβήξει την προσοχή της. Όλες οι ιστορίες της είχαν αρχή, μέση και τέλος, και συχνά τις σχεδίαζε αρκετές ώρες νωρίτερα, προσέχοντας ν' αποφύγει οτιδήποτε μπορούσε να τον ανησυχήσει, μια τραβηγμένη έκφραση ή την περιγραφή μιας κατάστασης λίγο υπερβολικής που ίσως να χτυπούσε το καμπανάκι κινδύνου. Αυτό που έκανε συστηματικά ήταν να σβήνει τον εαυτό της, να σβήνει τη Ρόη, όλα τα παλαβά που συνέβαιναν στη ζωή της – το δικηγορικό γραφείο στο οποίο είχε ξαναγυρίσει όταν απέτυχε το εναλλακτικό μπακάλικο, την μπάντα πανκ πριν από το μπακάλικο, έναν σχεδόν γάμο με σχεδόν διαζύγιο–, καθώς και τις τρελές σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό της, γιατί η Άννα ήταν διαφορετική, ένα ήρεμο, συγκροτημένο άτομο.

Μιλούσαν αρκετή ώρα. Μερικές φορές κάποιος έμπαινε στο γραφείο του κι εκείνος έβαζε το χέρι στο ακουστικό, κι έλεγε μιλάω με το εξωτερικό ή είμαι σε τηλεσύσκεψη. Μα πώς υπάρχουν υπάλληλοι τέτοια ώρα στην εταιρεία; τον ρωτούσε όταν ο ξένος απομακρυνόταν. Εδώ δεν σταματάμε ποτέ, της έλεγε ευχαριστημένος.

Έκανε ζέστη, ζέστη... Το ακουστικό κολλούσε στ' αυτί της. Το χέρι της κολλούσε στο ακουστικό. Μπροστά της είχε απλωμένα χαρτιά, γιατί πολλές φορές

έγραφε από πριν αυτά που θα του έλεγε, και τα γράμματά της μίκραιναν και ζάρωναν σαν να τα ρουφάει το χαρτί, να καταπίνει αυτές τις όμορφες φράσεις, τις κομψές σκέψεις της Άννας. Έξω, ο ήλιος είχε πέσει, η κίνηση πύκνωνε, τα αυτοκίνητα άρχιζαν να κορνάρουν.

«Θα συναντηθούμε;» τον ρωτούσε στο τέλος.

Εκείνος μουρμούριζε κάτι βιαστικό, μια αόριστη υπόσχεση που πλανιόταν από τηλεφώνημα σε τηλεφώνημα, κι έκλειναν ραντεβού για την επόμενη μέρα.

Τον αγαπούσε τρελά. Έπρεπε να κερδίσει την εμπιστοσύνη του. Δεν ήταν ο τύπος που θα ρισκάριζε για μια τηλεφωνική γνωριμία. Από την πρώτη στιγμή που τον είχε δει τον ερωτεύτηκε με πάθος. Άλλες δυο φορές είχε στηθεί έξω από το γραφείο του και τον είχε παρακολουθήσει. Αλλά δεν μπορούσε να ξαναπάει εκεί, ο φύλακας μπροστά στο κτίριο της εταιρείας την τελευταία φορά την είχε ρωτήσει ποιον περιμένει.

Έκλεινε τα μάτια και προσπαθούσε να θυμηθεί τα χαρακτηριστικά του. Ένας ασπρομάλλης με κοστούμι και νεανικό πρόσωπο. Είμαι ικανοποιημένος από τη ζωή μου, της είχε πει. Και φαινόταν πράγματι ικανοποιημένος. Ήταν παντρεμένος, είχε ένα παιδί, μια καλή θέση στην εταιρεία. Και τότε γιατί αυτό το σπάσιμο στη φωνή του όταν έλεγε το όνομά της; Και γιατί συνέχιζε να της μιλάει για ώρες; Κάτι έλειπε από τον κύκλο της τελειότητας. Έπρεπε να κάμψει τις αντι-

στάσεις του. Έτσι, κάθε απόγευμα η Άννα γινόταν πιο λογική και μετρημένη, ένα άτομο που θα εμπιστευόσουν με κλειστά μάτια. Και κάθε μέρα αυτή, η Ρόη, ήταν πιο εξαγριωμένη και ανικανοποίητη, ένα μικρό θηρίο με τις κεραίες τεντωμένες.

Μια φορά τής είπε ότι είχε φάει μπιζελόσουπα, και το μόνο που σκέφτηκε ήταν ότι ήθελε να γλείψει το πιάτο του και να το γεμίσει φιλιά. Δεν του το είπε βέβαια. Η Άννα δεν θα έλεγε ποτέ τέτοιες ασυναρτησίες.

Αυτό ήταν το μεγάλο λάθος, σκεφτόταν αργότερα. Έπρεπε να είμαι ο εαυτός μου. Τόση ομορφιά, τόσες χαμένες κουβέντες... Δεν ήξερε αν έφταιγε το τοπίο ή αν ήταν η ιστορία που ακόμα τη βασάνιζε. Η ανύπαρκτη ερωτική ιστορία. Κοίταξε το κεφάλι του παιδιού που προχωρούσε μπροστά της, ένα εξωφρενικό τοτέμ πάνω σε ισχνό σώμα.

Τον Αύγουστο τα πράγματα είχαν αγριέψει. Με το ζόρι πήγαινε στη δουλειά της το πρωί, με το ζόρι συγκρατιόταν ως Άννα το απόγευμα: κάτω από την ήρεμη φωνή της άλλης καταδοκούσαν οι λεπίδες της δικής της φωνής.

«Υπάρχει κάτι πολύ σοβαρό» της είπε εκείνος μετά τον Δεκαπενταύγουστο. «Δεν είσαι η Άννα. Ξέρω ποια είσαι». Και είπε το όνομά της. Άκουσε το όνομά της σαν κούφιο κέλυφος.

«Θα συναντηθούμε;» τον ρώτησε. Η φωνή της έτρεμε.
«Δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα».

Για λίγο έμειναν σιωπηλοί.

«Καλό βράδυ» είπε εκείνος κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Όλα είχαν τελειώσει.

Βέβαια οι φίλοι της ήξεραν την ιστορία. Την είχαν παρακολουθήσει από την αρχή, όλες τις φάσεις, πώς τον είχε δει σε μια γκαλερί και τον ερωτεύθηκε κεραινοβόλα, πώς βρήκε το τηλέφωνο του γραφείου του, πώς τον παρακολούθησε, πώς κατάστρωσε το σχέδιο της Άννας, πώς γινόταν η Άννα κάθε απόγευμα. Τώρα, όλοι οι φίλοι της ρωτούσαν «τι έγινε; τι έγινε;». Κι αυτό χειροτέρευε τα πράγματα.

Στο τέλος του μήνα πήρε άδεια από τη δουλειά της κι έφυγε διακοπές. Προσπάθησε να βάλει ένα πρόγραμμα, να γεμίσει τη μέρα της. Βρισκόταν σε ανάρρωση, έπρεπε να συνέλθει, να γίνει η παλιά Ρόη, η ψυχή της παρέας. Κάθε πρωί έκανε περιπάτους στην εξοχή. Έπαιρνε τον ανήφορο πίσω από το ξενοδοχείο και σκαρφάλωνε με γρήγορο βήμα μέχρι που της κοβόταν η ανάσα. Κάθε φορά που στεκόταν, παρατηρούσε τα πάντα γύρω της, συγκρατούσε λεπτομέρειες κι ανέλυε το τοπίο σαν να ήταν ένας πίνακας ζωγραφικής τον οποίο έπρεπε να αποτυπώσει στο μυαλό της για να τον περιγράψει σε κάποιον. Αλλά δεν υπήρχε αυτός ο κάποιος. Ήταν μόνη της. Οι άλλοι ένοικοι του ξενοδοχείου ήταν κυρίως νεαρά ζευγάρια και μια

οικογένεια από τον Καναδά. Τους έβλεπε το μεσημέρι στον μπουφέ. Τα απογεύματα κατέβαινε στην παραλία. Έβαζε αντιηλιακό και ξάπλωνε ακίνητη σε μια ριγέ πετσέτα. Τότε ήταν που η έλλειψη της Άννας, η δίψα για την Άννα γινόταν πιο βασανιστική. Ήταν περίεργο, όμως αυτό που της έλειπε δεν ήταν εκείνος αλλά η Άννα. Η φωνή της Άννας, η ηρεμία της, ο ήπιος τρόπος της να αντιμετωπίζει τις καταστάσεις αντί να τις εξωθεί στα άκρα. Κομμάτια από τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις τους ζωντάνευαν στο μυαλό της, ποιος είπε τι, ποια απάντηση θα ήταν καλύτερη, τι εννοούσε εκείνος όταν είχε πει εκείνη τη συγκεκριμένη φράση... Η ώρα περνούσε. Τα μάτια της ήταν κλειστά, ο ήλιος τής έκαιγε τα βλέφαρα. Καμιά φορά ξεχνιόταν. Αυτές είναι αληθινές διακοπές, έλεγε μέσα της. Ο απαλός φλοίσβος τη νανούριζε, μικρά κύματα έσκαγαν στα πόδια της. Πρέπει να το απολαύσεις, έλεγε στον εαυτό της. Ποιον κοροϊδεύω; σκεφτόταν αμέσως μετά. Ήταν σαν ορφανή, όχι σαν, αλλά σκέτη ορφανή. Αυτό που έδινε νόημα στη ζωή της, ό,τι της έδινε χρώμα και ρυθμό, είχε οριστικά χαθεί.

Είχε φτάσει στο καφενείο. Τρία τραπέζια σε μια υπαίθρια βεράντα κάτω από μια κουρελιασμένη τέντα. Στη μέση μια γέριχη ελιά που ο χοντρός κορμός της φύτρωνε κατευθείαν από το τσιμέντο.

«Εδώ είναι» είπε το παιδί.

Το είχε ξεχάσει και το κοίταξε ξαφνιασμένη, αυτό το δυσανάλογο κεφάλι πάνω στον βρόμικο λαιμό.

«Σ' ευχαριστώ» του είπε και περίμενε να το δει να φεύγει.

Το παιδί δεν κουνήθηκε.

Η Ρόη προχώρησε κάτω από την τέντα και κάθισε σ' ένα από τα τραπέζια. Ζήτησε καφέ και σκέφτηκε ότι μέχρι να κατέβαινε στο ξενοδοχείο, θα είχε κλείσει ο μπουφές και θα είχαν μαζέψει τα φαγητά. Δεν την πείραζε. Έτσι κι αλλιώς δεν πεινούσε και το να κάθεται μόνη της στο εστιατόριο που αντηχούσε από τις φωνές των Καναδών και τα τιτιβίσματα των νεαρών ζευγαριών τής έσπαγε τα νεύρα. Είδε το παιδί, που στεκόταν στην ίδια θέση πλάι στον κορμό της ελιάς, και του έκανε νόημα να πλησιάσει.

«Θέλεις κάτι να πιεις;» το ρώτησε.

Το παιδί την κοίταξε με τα πράσινα υγρά του μάτια.

«Μια πορτοκαλάδα; Κόκα κόλα;»

Της έγνεψε καταφατικά.

Είχε αντηλιά. Άπνοια. Ο ήλιος που γλιστρούσε μέσα από τις τρύπες της τέντας σχημάτιζε λευκά σχέδια στα γυμνά πόδια της. Μπροστά της το τοπίο ξετυλιγόταν αμφιθεατρικά στο άπλετο φως. Λόφοι, αδέσποτα σύννεφα, γαλανός ουρανός. Στο βάθος η γραμμή του ορίζοντα χανόταν στη θάλασσα. Τόση ομορφιά... σκέφτηκε πάλι. Ξαφνικά πεθύμησε το σκοτεινό της γραφείο με το ξύλινο τραπέζι, τη σκούρα μοκέτα και το

τηλέφωνο στο πάτωμα. Για λίγη ώρα το μόνο που ξεχώριζε ήταν ο ήχος που έκανε το παιδί ρουφώντας με θόρυβο από το καλαμάκι.

Προσπάθησε να του πιάσει την κουβέντα. Στην αρχή τής απαντούσε με μονοσύλλαβα και βρυχηθμούς. Η φωνή του ήταν γρέτζα, ακατέργαστη σαν να έβγαине με δυσκολία μέσα από ένα πηγάδι με πέτρες. Εκείνο που η Ρόη κατάφερε να μάθει ήταν ότι είχαν έρθει στο χαμόσπιτο αυτό το καλοκαίρι, ότι είχε τρία αδέρφια κι ότι ήταν ορφανά. Και εκείνη η γυναίκα που στεκόταν μαζί του στην πόρτα; Πρώτα κατάλαβε ότι ήταν μια θεία του, μετά ότι ήταν η γιαγιά του, μετά η νονά του, ίσως και τα τρία μαζί.

«Κυρία, έχεις παιδιά;» τη ρώτησε.

Η Ρόη γέλασε λέγοντας όχι.

«Γιατί;»

«Τι γιατί;»

«Γιατί δεν έχεις».

Η Ρόη σήκωσε τους ώμους της. Ένιωθε αποκαμωμένη από τη ζέστη.

Το παιδί δάγκωσε τα καλαμάκι κι έμεινε σκεπτικό.

«Δηλαδή τα παιδιά σου είναι ορφανά».

«Δεν είναι ορφανά γιατί δεν υπάρχουν» είπε η Ρόη.

«Δεν υπάρχουν» επανέλαβε το παιδί με τη βραχνή φωνή του.

«Χαχά... δεν υπάρχουν... χαχαχά...» – του είχε φανεί πολύ αστείο.

«Πώς σε λένε;» το ρώτησε στο τέλος.

Δεν άκουσε την απάντηση. Μπορεί να το έλεγαν Στέλιο ή Μοχάμεντ ή Ιρσούτ. Ιρσούτ; Δεν υπήρχε τέτοιο όνομα. Χαμογέλασε καθώς τα βλέφαρά της βάραιναν. Η ζέστη τη νάρκωνε, το κεφάλι της έγειρε στον ώμο της. Ορφανή από Άννα, είπε μια φωνή. Μέσα στο όνειρό της το τηλέφωνο χτυπούσε. Το δωμάτιό της στο ξενοδοχείο ήταν άδειο, το κρεβάτι στρωμένο, τα καλλυντικά μέσα στο νεσεσέρ στο μπάνιο. Αυτή έλειπε και το τηλέφωνο συνέχιζε να χτυπάει, ένα κουδούνισμα κυκλικό που δυνάμωνε σαν ήχος μεγάλου εντόμου. Μα πώς έμαθε πού βρίσκομαι; αναρωτήθηκε. Πώς βρήκε το τηλέφωνό μου; Ήξερε ότι έπρεπε να βιαστεί, να προλάβει να απαντήσει γιατί ήταν πολύ σημαντικό τηλεφώνημα, εκείνος είχε αλλάξει γνώμη, είχε επιτέλους αποφασίσει να συναντηθούν. Έπρεπε να τρέξει αλλά βρισκόταν στην παραλία, ξαπλωμένη κάτω από τον καυτό ήλιο. Τα μέλη της ήταν μουδιασμένα, κι όσο κι αν προσπαθούσε δεν κατάφερε να σηκωθεί.

«Κυρία, κυρία...» Το παιδί την τραβούσε από το χέρι. Αλλά όταν ξύπνησε, το παιδί δεν ήταν εκεί, μόνο το μπουκάλι της κόκα κόλα άδειο με το κίτρινο καλαμάκι.

Σηκώθηκε και πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Ήταν ιδρωμένη κι ένιωθε εξάντληση. Στο περίπτερο μπροστά στο ξενοδοχείο στάθηκε για να πάρει τσιγάρα. Άνοιξε την τσάντα της να πληρώσει και το πορτοφόλι της

έλειπε. «Δεν πειράζει» είπε στον περιπτερά κι επέστρεψε το πακέτο. Κοίταξε τον δρόμο πίσω της, θα της έπαιρνε τουλάχιστον ένα τέταρτο να ανέβει μέχρι εκεί, να φτάσει στο χαμόσπιτο, να σταθεί απέξω και να φωνάξει τη γυναίκα, να της πει για το πορτοφόλι και το παιδί. Έμεινε λίγο να κοιτάζει τον ανηφορικό χωματόδρομο, τις πέτρες, το κιγκλίδωμα πριν από τον γκρεμό. Γύρισε και προχώρησε προς το ξενοδοχείο.

Το δωμάτιό της ήταν ακριβώς όπως το είχε δει στο όνειρο, το κρεβάτι στρωμένο, τα καλλυντικά τακτοποιημένα μέσα στο νεσεσέρ στο μπάνιο. Δεν πειράζει, σκέφτηκε για το πορτοφόλι. Άλλωστε είχε λίγα χρήματα. Για κάποιον λόγο ένιωθε ανεξήγητα καλά. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, τα σεντόνια ήταν φρέσκα, δροσερά. Έξω ο ήλιος πυρπολούσε τα παντζούρια.

Σκέφτηκε το παιδί, το πορτοφόλι, ύστερα στο βάθος σαν σε πυθμένα πισίνας είδε την Άννα κι εκείνον. Μιλούσαν στο τηλέφωνο συνδεδεμένοι με μια λεπτή αιμάτινη κλωστή σαν ομφάλιο λώρο. Τα πρόσωπά τους κυμάτιζαν κάτω από το διάφανο νερό, τα χείλη τους ανοιγόκλειναν. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν, αλλά ήταν ωραίο να τους βλέπει εκεί να κουβεντιάζουν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.